
Preliminarze budżetowe wydatków na szkolenie aplikantów adwokackich w II półroczu 1976 r.

Palestra 20/11(227), 87-89

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W czternastu izbach adwokackich (spośród 24 istniejących) wynagrodzenie netto (przeciętnie) jednego pełnozatrudnionego adwokata wyniosło w rozpatrywanym okresie więcej niż przeciętna krajowa (6.192 zł), przy czym najwyższe kształtowało się to wynagrodzenie w Izbie częstochowskiej (7.709 zł), w Izbie opolskiej (7.617 zł) i w Izbie białostockiej (7.548 zł), najniższe zaś — w Izbie warszawskiej (5.081 zł), w Izbie krakowskiej (5.265 zł) i w Izbie kieleckiej (5.301 zł).

W porównaniu z I półroczem 1975 r. przeciętne miesięczne wynagrodzenie netto adwokatów pełnozatrudnionych w zespołach adwokackich na obszarze całego kraju w I półroczu 1976 r. było wyższe o 62 zł.

Przeciętne wynagrodzenie netto w skali krajowej adwokatów niepełnozatrudnionych (595 osób) wyniosło w I półroczu 1976 r. 1.823 zł.

Wszystkie zespoły adwokackie w kraju zarejestrowały w I półroczu 1976 r. 171.129 przyjętych spraw z wyboru (na 1 adwokata przypadło 46 spraw) oraz 13.750 spraw z urzędu (na 1 adwokata przypadły 4 sprawy). Stosunek procentowy spraw z urzędu do spraw z wyboru (zleceń klientów) wyniósł w skali krajowej 8%.

Najwięcej spraw z urzędu w stosunku do spraw z wyboru odnotowano: w Izbie koszalińskiej (19,7%), w Izbie olsztyńskiej (16,4%) i w Izbie gdańskiej (13%), najmniej zaś — w Izbie łódzkiej (3%), w Izbie lubelskiej (4%) i w Izbie częstochowskiej (4,5%).

Najwięcej spraw z wyboru na 1 adwokata przypadło: w Izbach częstochowskiej i toruńskiej — po 64, w Izbie opolskiej — 59, w Izbie zielonogórskiej — 57, w Izbach białostockiej i wałbrzyskiej — po 56, w Izbie płockiej — 54, w Izbie szczecińskiej — 53, w Izbie bielskiej — 52, w Izbach bydgoskiej, katowickiej i siedleckiej — po 51 oraz w Izbie olsztyńskiej — 50.

Poniżej przeciętnej spraw z wyboru na 1 adwokata (46 spraw) było w 8 izbach adwokackich (Gdańsk, Kielce, Koszalin, Kraków, Lublin, Łódź, Radom, Warszawa).

Liczba spraw z wyboru w I półroczu 1976 r. w porównaniu z I półroczem 1975 r. zmniejszyła się o 12.720, tj. o 6,9%, natomiast liczba spraw z urzędu zmniejszyła się o 3.485, tj. o 20,2%.

Przeciętne rozliczenie za jedną sprawę z wyboru wyniosło w I półroczu 1976 r. 1.342 zł i wahało się od 1.162 zł w Izbie bydgoskiej do 1.482 zł w Izbie warszawskiej.

Dokonując porównań sytuacji finansowej w I półroczu 1976 r. z sytuacją w I półroczu 1975 r. można stwierdzić, że obroty zespołów adwokackich zmniejszyły się o 1%, koszty administracyjne zwiększyły się o 1,5%, wynagrodzenia brutto zmniejszyły się o 2,4%, wynagrodzenia netto zmniejszyły się o 2,2%.

Biorąc pod uwagę strukturę zleceń (spraw z wyboru), zmniejszyły się one w sprawach karnych o 10,3% (6.778 spraw), w sprawach cywilnych o 4,7% (5.328 spraw) i w innego rodzaju sprawach o 13,0% (618 spraw). Ogółem sprawy z wyboru zmniejszyły się o 12.720, tj. o 6,9% (183.849—171.129).

Stan konta 34 w zespołach adwokackich na koniec I półrocza 1976 r. wynosił 39.435.934 zł i w porównaniu z końcem I półrocza 1975 r. zwiększył się o 2.542.551 zł.

5.

Preliminarze budżetowe wydatków na szkolenie aplikantów adwokackich w II półroczu 1976 r.

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po przeanalizowaniu zgłoszeń rad adwokackich i przeprowadzeniu stosownych korekt, na podstawie uchwały plenarnego posiedzenia NRA z dnia 10.I.1970 r. postanowiło:

I. Zatwierdzić preliminarze budżetowe wydatków na szkolenie apl. adw. w II półroczu 1976 r. w następujących wysokościach:

1. Rada Adwokacka w Białymstoku w wysokości w tym 206.322 zł na wydatki osobowe;	267.447,—
2. Rada Adwokacka w Bielsku-Białej w wysokości w tym 207.168 zł na wydatki osobowe;	234.128,—
3. Rada Adwokacka w Bydgoszczy w wysokości w tym 256.405 zł na wydatki osobowe;	300.275,—
4. Rada Adwokacka w Częstochowie w wysokości w tym 139.680 zł na wydatki osobowe;	173.830,—
5. Rada Adwokacka w Gdańsku w wysokości w tym 230.418 zł na wydatki osobowe;	280.218,—
6. Rada Adwokacka w Katowicach w wysokości w tym 499.660 zł na wydatki osobowe;	559.460,—
7. Rada Adwokacka w Kielcach w wysokości w tym 195.027 zł na wydatki osobowe;	216.305,—
8. Rada Adwokacka w Koszalinie w wysokości w tym 161.895 zł na wydatki osobowe;	211.895,—
9. Rada Adwokacka w Krakowie w wysokości w tym 304.970 zł na wydatki osobowe;	387.220,—
10. Rada Adwokacka w Lublinie w wysokości w tym 384.978 zł na wydatki osobowe;	442.278,—
11. Rada Adwokacka w Łodzi w wysokości w tym 362.195 zł na wydatki osobowe;	387.870,—
12. Rada Adwokacka w Olsztynie w wysokości w tym 112.950 zł na wydatki osobowe;	134.326,—
13. Rada Adwokacka w Opolu w wysokości w tym 197.286 zł na wydatki osobowe;	227.593,—
14. Rada Adwokacka w Płocku w wysokości w tym 168.672 zł na wydatki osobowe;	210.622,—
15. Rada Adwokacka w Poznaniu w wysokości w tym 585.688 zł na wydatki osobowe;	677.568,—
16. Rada Adwokacka w Radomiu w wysokości w tym 112.950 zł na wydatki osobowe;	131.200,—
17. Rada Adwokacka w Rzeszowie w wysokości w tym 245.700 zł na wydatki osobowe;	284.350,—
18. Rada Adwokacka w Siedlcach w wysokości w tym 112.950 zł na wydatki osobowe;	140.950,—
19. Rada Adwokacka w Szczecinie w wysokości w tym 161.521 zł na wydatki osobowe;	222.941,—
20. Rada Adwokacka w Toruniu w wysokości w tym 234.936 zł na wydatki osobowe;	277.836,—
21. Rada Adwokacka w Wałbrzychu w wysokości w tym 167.478 zł na wydatki osobowe;	194.275,—
22. Rada Adwokacka w Warszawie w wysokości w tym 647.215 zł na wydatki osobowe;	762.165,—

23. Rada Adwokacka we Wrocławiu w wysokości	235.330,—
w tym 192.770 zł na wydatki osobowe;	
24. Rada Adwokacka w Zielonej Górze w wysokości	203.816,—
w tym 159.636 zł na wydatki osobowe;	
- II. Uznać za niedopuszczalne dokonywanie przeniesień (*virement*) z pozycji wydatków osobowych (wynagrodzenia) na inne pozycje.
- III. Wykonanie uchwały zlecić Skarbnikowi NRA.

Z PRAC OŚRODKA BADAWCZEGO ADWOKATURY

Zbieranie materiałów do życiorysów w Słowniku Biograficznym Adwokatów Polskich

Gdy adwokatura zdecydowała się podjąć wydanie „Słownika Biograficznego Adwokatów Polskich” (w skrócie SBAP), to obowiązek napisania o swoich zmarłych wybitnych poprzednikach-kolegach mogą i powinni wykonać adwokaci. Któż ich bowiem w tym względzie przewyższy? Kto bardziej niż oni jest powołany do wypełnienia tej misji?

Niepodobna sporządzić recepty powszechnej, jak zbierać materiały do wszystkich życiorysów, zależy to bowiem od wielu okoliczności, a więc między innymi od różnic zachodzących w dostępności źródeł dla Słownika dotyczących biografowanego, rozmaitego przebiegu wykształcenia, życia w ogóle, a pracy adwokackiej w szczególności w różnych miejscowościach i odcinkach czasu. Jednakże najogólniejsza choćby próba zestawienia tych źródeł dotyczących wiadomości biograficznych jest konieczna i powinna uwzględniać zwłaszcza następujące źródła: 1) bibliografię, 2) słowniki biograficzne ogólne i szczególne, 3) czasopisma, 4) encyklopedie, 5) informacje od rodziny i bliskich o pracach zmarłego, 6) księgi pamiątkowe itp., 7) opracowania historyczne o adwokaturze, 8) dokumenty, 9) pamiętniki. Spośród tych kategorii najbardziej pociągające, ale też zarazem najbardziej pracochłonne są te dwie ostatnie. Jakże łatwo utonąć w takim gąszczy źródeł!

1. Na szczęście są dane dotyczące życiorysów adwokatów w bibliografiach ogólnych i specjalnych, a nawet wyodrębniane są działy biograficzne. Ale nawet w tych częściach bibliografii, gdzie mowa o książkach i artykułach, znajdzie się niejeden fakt (wzmianka krótsza lub dłuższa w przedmowach, posłowie lub choćby sama data) bardzo potrzebny do życiorysu. Tak to bowiem jest, że często wybitny adwokat zostawia po sobie drukowane dzieło i że piszą o nim inni nie tyle jako o adwokacie w ogólności, ile raczej o jakiejś głośniejszej sprawie lub o tym, co zdziałał on na polu literatury, polityki, dobroczynności czy jakimkolwiek innym.

Dla wieków dawniejszych, do XVIII w. włącznie, i dla przeważnej części wieku XIX może się okazać konieczne sięgnięcie do bibliografii historycznych, dawniejszej Finkla, czy ostatnio opracowanej przez Instytut Historii PAN, a także do bibliografii literackich: Korbut („Bibliografia literatury polskiej”) i tzw. „Nowy Korbut”, wydawnictwo IBL PAN.